

Arrest

nr. 114 152 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2013 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. V.D. PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juli 2013 dienen verzoekende partijen een derde asielaanvraag in.

1.2. Op 11 juli 2013 wordt beslist tot weigering tot in overwegingname van de onder punt 1.1. vermelde asielaanvragen. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten T. E. {...} geboren te Khasavyurt, op (in) 20.08.1975 en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 08.07.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 07.07.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 19.10.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 27.01.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 05.07.2011 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 07.07.2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 08.07.2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van de 'Moeders van Dagestan' dd. 25.06.2012 (+ Franse vertaling) voorlegt waarin de problemen (moord op oom en broer en dood vader) Van betrokkene bevestigd worden. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene het ontvangstbewijs dd. 21.05.2013 van de post van bovenvermelde brief voorlegt. Overwegende dat dit ontvangstbewijs enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bovenstaande brief zou hebben gevonden, verstopt in een pakket dat hij van zijn moeder kreeg in mei 2013. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst de Russische politie zou vrezzen. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag niet gezegd zou hebben dat hij veroordeeld werd voor een deelname aan een gewapende overval in Rusland en dat hij hiervoor een gevangenisstraf zou hebben uitgezeten in Tumen tussen 28.12.1998 en 27.12.2006. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij van plan zou zijn om met zijn zaak naar het Europees Hof van de Rechten van de Mens te stappen om gerechtigheid te zoeken en een morele schadevergoeding te vragen aangezien hij veroordeeld en opgesloten zou zijn als onschuldige. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nog contact met zijn moeder zou hebben via skype. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de asielmotieven van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag niet verteld zou hebben dat een achternicht van zijn vader 'T. E. {...}' ook in België zou verblijven. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de asielmotieven van betrokkene. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 17.05.2011 & 07.07.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen”

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M. K. {...}

geboren te Lutkun , op (in) 08.02.1985

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 08.07.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 07.07.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 19.10.2010 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 27.01.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 05.07.2011 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 07.07.2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 08.07.2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze geen documenten zou kunnen toevoegen aan haar asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verwijst naar het document dat haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 11.07.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze vrees vermoord te worden bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze nog contact zou hebben met haar moeder en broer via telefoon en skype, maar dat ze niet zouden praten over de redenen waarom betrokkene en haar gezin in België zou verblijven. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 20.04.2011 & 07.07.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

"Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn";

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten; Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Dat bijgevolg de ongeschikte motivatie van de betwistbare beslissing vormend is van de overtreding van een fundamenteel en absoluut recht van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden waaraan de tegenpartij niettemin meer dan als Staat wordt gehouden. Zij is zelfs de eerste die bij haar beschikkingen betrokken is geweest;

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- *nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,*
- *betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- *relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.*

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- *Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.*
- *Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen*

Aangezien dat de tegenpartij niet schijnt om de persoonlijke situatie van de verzoekende partij te hebben bestudeerd;

Dat de verzoekende partij heeft besloten om een derde asielerzoek in te dienen ten gevolge van inlichtingen documenten die de verzoekende partij heeft verkregen;

Dat de verzoekende partij ze wilde naar voren brengen voor het Commissariaat generaal van Vluchtelingen en staatloze;

Dan heeft de Dienst van Vreemdelingenzaken de tijd aan de verzoekende partij overgelaten om naar voren te brengen zijn argumenten voor de bevoegde instantie.;

Gezien dat de verzoekende partij een nieuw bewijs brengt die hij niet voor had kunnen leveren;

Gewacht op dat het tweede asielerzoek van de verzoekster 07.07.2011 is afgelopen;

Dat hij heeft ontvangen een post op 21 mei 2013 heeft;

Dat deze envelop de brief van „moeder van Dagestan" bevatte;

Dat deze brief aan de tegenpartij werd overhandigd teneinde goed uit te wijzen dat de verzoekende partij het heeft verkregen alleen maar twee maanden geleden;

Dat de motivatie volgens de welke "betrokkene het ontvangstbewijs dd 21.05.2013 van de post van de bovenvermelde brief voorgelegd (...) dat dit ontvangstbewijs enkel bewijs dat er een verzending naar betrokkene gebeurde zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn" is ongegrond;

Dat immers, in verband met een even belangrijk onderzoek als de ontvankelijkheid van een asielerzoek, het van belang is dat zulke dergelijk bewering is gebaseerd op objectieve elementen ander dan de enige mening van de tegenpartij;

Vanaf het moment dat de verzoekende partij bewijst dat hij een envelop op 21.05.2013 heeft ontvangen, het eruit blijkt dat het aan de tegenpartij verzekert om objectieve elementen ertoe aan te zetten om dit bewijs om te gooien;

Dat echter de tegenpartij zich net met een eenzijdige bewering zonder de mindere motivatie tevreden stelt wanneer aan de redenen die het naar deze conclusie brengen;

Dat bijgevolg, de beslissing absoluut niet ten aanzien van artikel 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten

Dat deze post van 25.06.2012, d.w.z iets minder van een jaar na de datum van het eind van zijn tweede asielerprocedure dateert;

Dat de vereniging „de moeder van Dagestan" een vereniging is die zijn brief op objectieve elementen baseert;

Dat de verzoekende partij geen nauwe band met deze vereniging heeft;

Dat het verkeerd is te verzekeren dat zij een gesolliciteerd karakter heeft;

Dat deze brief van een belangrijkste element getuigt: het feit dat de familie van de verzoekster al het vervolgingsonderwerp in de zin van de overeenkomst van Geneve is geweest;

Dat bovendien, op deze brief zich de verwijzing van artikelen over de dood van zijn oom en zijn neef bevindt;

Dat hij dus op objectieve en nieuwe elementen ten aanzien van de familiesituatie van de verzoekende partij gebaseerd is;

Dat de verzoekende partij het recht heeft om voor zijn leven of die van zijn familie te vrezen;

Dat de motivatie onvolledig is;

Gewacht eveneens op dat hij eveneens heeft geleerd dat hij werd veroordeeld tot de participatie aan een aanslag die in Rusland wordt gewapend;

Dat het om een nieuw element waarvan gaat de verzoekende partij had ter kennis geen autoriteiten gebracht;

Dat hoewel het blijkt dat dit element van de verzoekende partij werd gekend, het noodzakelijk is dat dit element door de commissariaat-generaal wordt onderzocht; Dat het om een element gaat dat het mogelijk maakt om redelijkerwijs te geloven dat in geval van terugkeer naar Dagestan, de verzoekende partij de foltering en/of onmenselijke en verendere behandelingen zou ondergaan;

Dat de verzoekende partij eraan herinnert dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verschillende keer opnieuw bevestigd zijn gehechtheid aan deze bescherming die, volgens haar, (...) consacre l'une des valeurs fondamentales des société démocratiques » en toevoegt dat « même dans les circonstances les plus difficiles (...) la Convention prohibe en termes absolus la torture et les peines ou traitements inhumains ou dégradants. L'article 3 ne prévoit pas de restrictions (...)

Geen enkele omstandigheid is niet dus geschikt om de Staat van dit verbod los te knopen: hij zou noch de oefening ervan kunnen beperken noch van afwijken. Dat is de afspiegeling van een objectiviteit inherent aan de fundamentele rechten: de personen bezitten ze in redenen van de waardigheid die aan de menselijke persoon, ongeacht de handelingen wordt vastgemaakt, die zij hebben begaan. Het is de eer en de kracht van de mensenrechten om degenen zelfs te beschermen die ze geenszins minder - zien - hebben geëerbiedigd. „

Dat al deze elementen een begin van bewijs kunnen zijn dat er goed een vrees in zijn hoofd bestaat om in de zin van het Verdrag van Geneve vervolgd te worden

Dat er een overduidelijke schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 is;

Dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissingen als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.4. De Raad merkt op dat de bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

2.5. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag –de volgende document had neergelegd:

“brief van de organisatie ‘moeders van Dagestan’

Tevens werden volgende verklaringen door eerste verzoeker afgelegd:

“Ik wil met deze brief bewijzen dat ik reëel gevaar loop in Rusland.” en “In mei 2013 ontving ik een pakket van mijn moeder met daarin verborgen een brief van de organisatie ‘moeders van Dagestan’, opgesteld op 25/06/12. Mijn moeder had deze organisatie vorig jaar gecontacteerd omdat mijn situatie in België niet geregulariseerd was. In de brief bevestigt de organisatie mijn problemen. Ze hebben mijn problemen onderzocht via internet en bevestigden de moord op mijn oom en broer en de dood van mijn vader. Ik heb deze brief laten vertalen naar het Frans” en “Bij mijn eerste asielaanvraag werd mij aangeraden om niet te vermelden dat ik veroordeeld werd voor deelname aan een gewapende overval in Rusland. Ik zat een gevangenisstraf uit in de gevangenis van Tumen, tussen 28/12/98 tot 27/12/06. Ik wens dit nu wel te vertellen omdat ik nu vertrouwen heb in België. Ik ben van plan om met deze zaak naar het Europees Hof van de rechten van de mens te stappen om gerechtigheid te zoeken. Ik werd immers veroordeeld en opgesloten als onschuldige. Ik wil een vergoeding voor de morele schade.” en “Ik heb via Skype contact met mijn moeder” en “Bij mijn eerste asielaanvraag heb ik niet vermeld dat T.E. {..}, een achternicht van mijn vader, hier ook verblijft.”

Aangaande deze brief van de organisatie ‘moeders van Dagestan’ heeft de gemachtigde als volgt geoordeeld: *“Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft”*. Tegen deze motivering brengen verzoekers in dat deze brief op objectieve elementen is gebaseerd en dat zij geen nauwe band hebben met deze vereniging zodat het verkeerd is te stellen dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft. Evenwel dient de Raad – na lezing van het desbetreffend stuk – vast te stellen dat in deze brief duidelijk wordt aangegeven dat de moeder van eerste verzoeker de organisatie heeft aangeschreven waarbij zij verschillende feiten weergeeft. Dit onderdeel van de brief betreft aldus slechts een weergave van de feiten door de familie van verzoekers. Verder wordt door de organisatie enkel gevraagd verzoekers te helpen in hun zoektocht naar internationale bescherming. Gelet op deze bevindingen is het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft nu de organisatie, op aangeven van de moeder van eerste verzoeker, dit schrijven heeft opgesteld. Het betoog van verzoekers kan aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen.

Waar verzoekers voorts opwerpen dat zij “een bewijs [brengen] die [zij] niet voor had kunnen leveren”, en verwijzen naar de enveloppe waarin de hoger vermelde brief zou gezeten hebben merkt de Raad op dat de vaststelling dat een element niet eerder opgeworpen kon worden, gelet op hetgeen gesteld werd in punt 2.5., niet volstaat om tot het bestaan van nieuwe gegevens te kunnen besluiten. Nu op omstandige wijze werd gemotiveerd waarom de brief van de organisatie ‘moeders van Dagestan’ niet weerhouden kan worden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, is de kritiek op de motivering aangaande het ontvangstbewijs van 21 mei 2013 niet dienstig om de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen nu deze kritiek gericht is tegen een overtollig motief.

2.8. Verzoekers menen voorts nog dat de veroordeling van eerste verzoeker omwille van zijn deelname aan een gewapende overval in Rusland een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Aangaande deze verklaring werd in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld: *“Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij van plan zou zijn om met zijn zaak naar het Europees Hof van de Rechten van de Mens te stappen om gerechtigheid te zoeken en een morele schadevergoeding te vragen aangezien hij veroordeeld en opgesloten zou zijn als onschuldige. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden.”* De Raad wijst er nogmaals op dat “nieuwe gegevens” in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat dit in casu niet het geval is. Het gegeven dat eerste verzoeker met een verhaal afkomt dewelke hij nog niet heeft voorgelegd aan de beoordeling van de asieliinstanties omdat hem werd aangeraden bij de eerste asielaanvraag dit niet te vermelden, kan hieraan geen afbreuk doen. De Raad benadrukt in dit verband dat het feit dat een vreemdeling ervoor opteert andere verklaringen af te leggen bij een herhaalde asielaanvraag niet automatisch impliceert dat kan besloten worden tot het bestaan van nieuwe gegevens die betrekking hebben op *“feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”* (cf. RvS 3 oktober 2011, nr. 215.481).

2.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers de overige motieven van de bestreden beslissingen niet betwisten.

2.10. Een schending van de motiveringsplicht noch van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.11. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan de verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad stelt echter vast dat verzoekers volledig in gebreke blijven om met concrete bewijzen aan te tonen op welke manier hun terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen uitmaken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

2.12. Het enige middel is dienvolgens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER